

Разбира се, че по нѣкогашъ съ тѣхъ се и не погаждаше. Само съ Каравелова всѣкога бѣше добре. Каравеловъ, който 20 години е живѣлъ въ Русия, бѣше оригиналенъ човѣкъ, съ занемарена външность, ала при туй начетенъ и остроуменъ; той знаеше добре цената на науката и литературата. Голѣмо влияние имаха въ София дипломатическитѣ кръгове. Мнозина отъ чуждитѣ представители устрояваха великолепни събрания, особно рускиятъ Хитрово, австрийскитѣ баронъ Кевенхюлеръ (по-после посланикъ въ Парижъ) и баронъ Бигелебенъ, французскиятъ Шефѣръ (братъ на прочутия ориенталистъ), английскиятъ Lascelles (по-късно посланикъ въ Берлинъ), румѣнскиятъ князь Гика (следъ това посланикъ въ Виена). Д-ръ Иречекъ много дружеше и съ представителитѣ на Сърбия, съ генерала Груичъ, и по-последенъ председателъ на министерството, който тогава три години прекара въ София, и съ по-последния министъръ-председателъ Симичъ. Особно многобройно бѣше руското общество. Руситѣ тогава управляваха цѣлата българска армия. Тѣ бѣха раздѣлени на партии, които имаха опора въ петербургскитѣ котерии, и съ туй много си вредѣха. Директоръ на общественитѣ сгради бѣше по едно време князь Хилковъ, следъ постройкитѣ на желѣзницитѣ въ Туркестанъ и Сибиръ прочутъ по цѣлъ свѣтъ, рускиятъ министъръ на пѣтищата и съобщенията. Българитѣ се само подсмиваха на неговитѣ проекти да се строятъ желѣзници съ помощта на инженернитѣ войски. Тѣ изобщо не можеха да оценятъ идеитѣ и работата на чужденцитѣ. Опозиционнитѣ вестници, особно вънъ отъ София, пишеха злѣчни статии противъ всички чужденци въ България, като че съ тѣхното изпждане веднага щѣха да настанатъ златни времена.

Самиятъ животъ бѣше мжченъ: столицата — въ планинска мѣстность на вжтрешността, се намираше далече отъ каквато и да е желѣзница, кжщата бѣха повечето дървени, слабо запазени противъ голѣмитѣ студове. Презъ зимата често върлуваха ужасни пожари. Презъ лѣтото жаби и мишки съживѣваха пода; единъ плѣхъ бѣше ухапалъ ухото на младия секретаръ на една дипломатическа агенция, когато спѣлъ сладко въ леглото си. Първата зима всички министерства, освенъ военното, бѣха заедно въ една двуетажна дървена кжща. По-малкитѣ министерства разполагаха въ нея едва съ по една стая. Когато напр. веднажъ министърътъ на правосъдието обясняваше нѣкому си много нагледно правото, цѣлата кжща бѣше на кракъ и всички тичаха да видятъ, какво се е случило. Въ княжеския палатъ — старъ конакъ на турския валия, валѣше презъ стрѣхата и капѣше въ сждоветѣ поставени по подоветѣ. Полека лека обаче градътъ се изпълни съ нови здрави кжщи.

Министерството на просвѣщението имаше отначало много слабъ персоналъ, който тепърва следъ година съ по-голѣмъ